

[Krog Hansen.]

her og nu, og lad mig derfor komme ind på noget, som jeg mener vi øjeblikkelig kan gå i gang med. Dette samfund er på vej til at blive et industrisamfund, og denne udvikling er formentlig gået betydelig hurtigere end i mange andre lande. Rundt omkring på arbejdspladserne i dag måler man mennesker med stopure, ikke i timer eller i minutter, men i sekunder. Vi er formentlig nødt til at bruge disse metoder. Vi er formentlig nødt til at rationalisere, hvis vi ønsker at være med i konkurrencen over for udlandet. Men samtidig med, at vi laver alle disse ting, må vi have én ting for øje, og det er, at det er mennesker, vi arbejder med, og hvis forholdene på arbejdspladsen er så hårde, at vi dér ødelægger menneskene, så må vi sørge for, at de får kompensation på anden måde.

Jeg har tidligere under behandlingen af satserne ved arbejdsløshed været inde på, at vi havde en pligt til at sørge for disse mennesker, når rationaliseringen var skyld i, at de blev arbejdsløse. Noget af det, vi kunne gøre her og nu og med det samme, var at tage de forslag frem, som ligger i udvalg henholdsvis fra socialdemokratiet og fra socialistisk folkeparti. Vi har en pligt til at sørge for, at disse mennesker, når de bliver smidt på gaden af den ene eller anden grund, får en understøttelse, så de kan eksistere. Det er ikke noget, som vil koste de mange hundrede millioner. Det er ikke noget, som vil slå dette land ud af den økonomiske balance.

Statsministeren har sagt, at man nu vil løse problemet med folkepensionisterne. Det er glædeligt, at man nu vil tage dette problem op, men havde det ikke været nemmere, om man havde lyttet til oppositionen, dengang vi gjorde opmærksom på, at disse sats var for lave, at disse sats ikke ville give fuld kompensation? Så havde vi i hvert fald ikke haft en række vrede folkepensionister, som ikke har appelleret til arbejderne om at stoppe disse strejker.

Man kan også sige, at hvis vi nedsætter udskrivningsprocenten, vil vi få et større underskud, vores økonomi vil blive dårligere. Jeg føler mig overbevist om, som jeg har været inde på det tidligere, at det, det drejer sig om, er en styring; vi må sørge for, at de midler, som kommer ind til kommu-

nerne, til staten, bliver styret de rigtige steder hen. Jeg tror ikke på, at man kan styre Danmarks økonomi udelukkende med høje skatter. Jeg tror tværtimod.

Anker Jørgensen: Jeg vil allerførst gerne sige til den højtærede statsminister, der mener, at vort parti skulle være inspireret af visse kræfter på arbejdspladserne, at det er vigtigt i denne forbindelse at notere sig, at jeg lagde vægt på i begrundelsen for det, vi her har fremført, at det var en fortsættelse af den kritik, vi hele tiden har fremført mod regeringens økonomiske politik og imod den sociale slagside, som den havde. Hvis denne utilfredshed med regeringens politik også kommer ud på arbejdspladserne og vi noterer os den som en kendsgerning, så er der såmænd ikke så meget tale om at blive inspireret, så er der mere tale om, at man rent faktisk konstaterer virkningerne af regeringens politik. I øvrigt ville det da være et mærkeligt parti, der var helt ufølsomt over for, hvad der foregår i samfundet. I den forbindelse har jeg indtryk af, at også andre partier i dette ting er følsomme og ofte langt mere følsomme end socialdemokratiet over for bestemte gruppers specielle standsinteresser.

Men jeg vil gerne først og fremmest understrege, at den situation, vi har i dag, er afledt af den kendsgerning, at de borgerlige partier i fællesskab med nogle SFere i december 1967 væltede den socialdemokratiske regering. De få rabiater på den yderste venstrefløj, som var med til at vælte den socialdemokratiske regering, har sikkert ikke fortrudt, men mon ikke mange vælgere, der har interesser fælles med socialdemokratiet, i dag ærgrer sig over det skete og fortryder, at de stemte på et borgerligt parti? Jeg synes i hvert fald, det skal huskes, hvem der bragte os i den situation, vi nu står i.

I dag er der en betydelig utilfredshed, en utilfredshed, som uden tvivl har flere årsager, men som ikke mindst er et produkt af regeringens stramme finanspolitik, der tilmed er gennemført uden social balance. Den opposition, der lovede, at momsens ikke skulle stige, ja, det ved vi, den gennemførte som regering en forhøjelse alene af denne afgift fra 10 pct. til 12½ pct. eller en øgning af provenuet på ikke mindre end 25